

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 85.

Anden Sæssion.

29de Møde.

Fre dagen den 15de November.

(Fortsat).

Ottefen (fortsat): Det Samsfund, som jeg her sigter til, er det, som navnlig opholder sig hos os; det er ikke anerkjendt, men har dog faaet saamegen Anerkjendelse, at det er henviist til Fredericia; de ere komne til at sælge Alt, hvad de havde, og til at ned sætte sig i en Kjøbstad, uagtet de vare lutter Landsbyfolk. Det var dog virkelig ikke saa lidt Dpoffrelse at gjøre for sin Religion, og det var dog Beviis paa, at det ikke var Troesligegyldighed, men noget ganske Andet, der drog dem hen til Fredericia. Efterat de nu ere komne derhen, finder Enhver, som kjender til dem, ikke at der er noget Andet ved dem, end hvad Grundloven forudsætter der skal være hos stikkelige Borgere; deres Troeslærdom skal jeg ikke gaae ind paa, thi det er Noget, som jeg ikke kjender saa nøie, men at der er Noget deri, der voldes Usædelighed, det troer jeg ikke, thi det har endnu ikke givet sig tilkjende, medens de have været hos os, og Folk, som have med dem at bestille, sige, at de ere dygtige Folk og samvittighedsfulde Arbejdere, og det er jo det, der meest bliver seet paa, da de ere Arbejdsfolk. I Henseende til deres aandelige Samvirken, forsaavidt vi kunne see den, da er det et meget apostolisk Samsfund; de have eet Hjerte og eet Sind, og de have alt deres Guds tilfælleds. Nu vil det vel ikke sige Saameget, thi de have ikke meget Guds (Latter), men alligevel have de dog det tilfælleds, som de eie. Altsaa, dette Samsfund, som man ikke kan sige noget Dndt om i borgerlig Henseende, har naturligviis den Skavank, at det høilig hader den danske Statskirke, jeg vil ikke sige, at det hader den i Ordets stammelige Forstand,

det er ikke saaledes jeg mener det, men at de ikke kunne lide det Samsfund, hvorfra de ere gaaede ud, er jo en naturlig Selvfølge, og det, som de altsaa allermindest kunne lide af dette Samsfund, er det Kirkelige, og det bliver da navnlig dem, der ere Sjælen i det Kirkelige, nemlig Præsterne; de synes, at disse Mennesker, der ikke have undseet sig for at virke til at faae dem indstævne, berøvede deres Frihed, dømt o. s. v. o. s. v., ingenlunde kunne være den hellige almindelige Kirkes Præster, og efter den Udtalelse, som jeg har hørt af dem, erkjende de dem i Reglen for at være Lygtepæle paa Veien til Helvede (Latter). Jeg siger ikke, at det er saa, men saaledes er deres Mening. Nu kan det altsaa ikke være behageligt for dem at skulle vies af en saadan Præst, ja jeg vil gaae videre, og sige at det endog vil være haardt for dem at gjøre det, som den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amt's Ade Valgfreds (Grundtvig) antydede, de skulde gjøre, thi idet de ikke erkjende Præsten for at være det, han skulde være, bliver han naturligviis ringere i deres Dine end andre Mennesker; derimod synes de, at Dyrigheden er en Indretning, der er givet af Gud, og de have derfor heller Intet imod at faae en saadan Sammenskrivning som den, der her i Loven er anstaaet, og det vilde være dem saare behageligt, hvis de derved kunde vinde det, som de have nødigt som Borgere af den danske Stat. Dette troer jeg vist, efter den Udtalelse, som af Ministeren er steet, ikke vil være vanskeligt at faae ordnet, naar Tælen, hvoprom det dreier sig, kun indskrænker sig til at faae de Baand, der nu trykke dem, der ere udenfor den danske Statskirke eller, som den nu er omdøbt, den danske Folketirke, hævede. Derfor vil jeg ikke opholde mig derved, i Særdeleshed da man har udtalt sig saa stærkt derom, men jeg kan ikke blive fri for